SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 237/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. C., V., zastúpeného advokátkou JUDr. M. M., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S 51/2003-37 z 21. januára 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sž-o-KS 74/2004 zo 17. marca 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2005 doručená sťažnosť Ing. J. C., V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 11 S 51/2003-37 z 21. januára 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sž-o-KS 74/2004 zo 17. marca 2005 (ďalej aj „najvyšší súd“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že *«Sťažovateľovi bola rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. 01. 2004, sp. zn. 11 S 51/2003 zamietnutá žaloba, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia D. r., pracovisko N. zo dňa 11. 06. 2003 č. III / 256/3551/2003, a vrátenia veci mu na ďalšie konanie z dôvodu jeho nezákonnosti.*

Uvedeným rozhodnutím D. r. došlo k potvrdeniu platobného výmeru D. ú. V. zo dňa 01. 04. 2003 č. 628/2100/55-4572/01/Ma, ktorým bolo sťažovateľovi vyrubené penále za nezaplatenie preddavkov na daň z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2001 v sume 73.923,- Sk.

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sa sťažovateľ odvolal pričom žiadal rozsudok zmeniť a zrušiť rozhodnutie D. r., pracovisko N. zo dňa 11. 06. 2003 č. III/256/3551/2003 ako aj rozhodnutie správcu dane – d. ú. V. zo dňa 01. 04. 2003 č. 628/2100/55-4572/01/Ma, pretože súd neúplne zistil skutkový stav veci podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p., pri hodnotení dôkazov starostlivo neprihliadal na všetko, čo v konaní vyšlo najavo, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. e) O. s. p. a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. g) O. s. p.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre však bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 03. 2005, sp. zn. 1 Sž-o-KS 74/2004 potvrdený. Rozsudok NS SR bol sťažovateľovi doručený dňa 01. 07. 2005, týmto dňom začala plynúť lehota k podaniu ústavnej sťažnosti.

Sťažovateľ sa domnieva, že napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Nitre a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli porušené jeho základné práva, zakotvené v čl. 12 ods. 1 a ods. 2, čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy SR a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

Sťažovateľ na KS v Nitre k žalobe uviedol, že ako daňovník predložil dňa 12. 02. 2001 správcovi dane daňové priznanie za zdaňovacie obdobie roka 2000, v ktorom si vypočítal daňovú povinnosť na účely platenia preddavkov v sume 1.358.300,- Sk. Z uvedenej sumy mu vyplynula povinnosť platiť mesačné preddavky, žalobca v konaní dňa 07. 03. 2001 oznámil správcovi dane predpokladaný príjem za rok 2001, pričom sťažovateľ oznámil aj listom dňa 02. 01. 2001, že prestal poberať príjmy, čím si splnil zákonom stanovenú povinnosť podľa § 40 ods. 9 Zák. č. 366/1999 Z. z., v znení neskorších predpisov, D. ú. V. rozhodnutím zo dňa 30. 03. 2001 č. Rozhodnutia 628/2100/55-4572/01/Mar určil

pre neho platenie preddavkov do 31. 05. 2001 vo výške 0,- Sk a po tomto termíne neurčil povinnosť, ani výšku preddavku na daň podľa § 40 ods. 6 cit. zákona.

Sťažovateľ zároveň uviedol, že je toho názoru, že správca dane, platobným výmerom zo dňa 01. 04. 2003 na penále, nerešpektoval vlastné rozhodnutie zo dňa 30. 03. 2001 o určení preddavku v nulovej sume.

Sťažovateľ zároveň uviedol, že žalovaný v danom prípade D. r., pracovisko N., pri výpočte penále vychádzal z čiastkového základu dane za rok 2001 a vôbec sa nezaoberal odmenou správcu konkurznej podstaty, ktorý má príjem náhodilý, príležitostný, závislý výlučne od pokynov a príkazov súdu. Tento príjem bol do 31. 03. 2001 považovaný za príjem podľa § 01 cit. zákona a až od 01. 04. 2001 za príjem podľa § 7 ods. 2 písm. b) cit. zákona, vzhľadom na účinnosť novely zákonom č. 358/2000 Z. z.

Sťažovateľ vidí porušenie práv v tom, že D. r., pracovisko N., nepostupoval podľa § 2 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, keď potvrdil platobný výmer správcu dane, ktorý mal určiť platenie preddavkov i po vymedzenom období podľa rozhodnutia zo dňa 30. 03. 2001, ak nesúhlasil so skutočným stavom a neprihliadol na jeho žiadosť podanú podľa § 40 ods. 9 cit. zákona.

Sťažovateľ rozširuje tieto dôvody aj o skutočnosť, že:

Podľa rozhodnutia Ústavného súdu ČR č. 403, ktorý dňa 25. 06. 2002 vydal nález, ktorým zrušil ustanovenia § 5 ods. 1, § 8 ods. 3 zák. č. 328/1991 Sb. (zákon platný v ČR), pričom ako vyplýva z odôvodnenia „Výkon funkcie správcu konkurznej podstaty nie je súčasťou zamestnaneckého vzťahu a preto svojim obsahom ako i účelom a zmyslom na neho nepripadá ust. čl. 26 Listiny. Nie je ani podnikaním, ani vykonávaním inej hospodárskej činnosti, a teda nie je ho možné z hľadiska ústavného podriadiť pod rámec vymedzený v čl. 26 Listiny".

Pokiaľ by ako východisko bolo akceptované vyššie uvedené, je možné správcu konkurznej podstaty zaradiť medzi osobitné verejnoprávne orgány.

Tieto zásadné otázky sú dané normatívnym obsahom, ktorý vyplýva z ústavného princípu rovnosti (čl. I a čl. III ods. 1 Listiny). (...)

Sťažovateľ zároveň napáda porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, pričom poukazuje na Nález Ústavného súdu SR III. US 119/03-30, ktorým rozhodol, že základné právo Ing. J. M. podľa cit. článkov bolo porušené,

zároveň vo výrokovej časti rozhodol o zrušení rozsudkov, ktoré predchádzali konaniu na Ústavnom súde.

(...) Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu opätovne vykonať dôkazy, už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej častí druhej hlavy O. s. p.

Podľa ods. 3 cit. ustanovenia O. s. p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu, súd prihliadne na tie vady konania, pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd SR, ako aj KS v Nitre sa preto neriadili dostatočne uvedenými ustanoveniami citovanými v predchádzajúcom texte, čim porušili čl. 12 ods. 1 a ods. 2, čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy SR a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.»

Porušenie citovaných základných práv vidí sťažovateľ predovšetkým v nasledujúcich skutočnostiach:

«1) Podľa čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR „Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti a v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné". Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že odporca nerešpektoval vlastné rozhodnutie, ktoré vydal dňa 30. 03. 2001, č. Rozhodnutia 628/2100/55-4572/01-Mar, ktorým určil platenie preddavkov vo výške 0.- Sk. Aj napriek tomuto rozhodnutiu následne požadoval zaplatiť preddavky v sume 73.923,- Sk za zdaňovacie obdobie roku 2001 a to na dani z príjmov fyzických osôb.

2) Podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy SR „Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky ... Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať". Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv podľa cit. ustanovenia Ústavy SR v tom, že bol znevýhodnený, poškodený na svojich právach tým, že bol povinný zaplatiť preddavky na daň z príjmu fyzických osôb za rok 2001 aj napriek skutočnosti, že D. r., pracovisko N. vydalo Rozhodnutie o nulovej sadzbe.

3) Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky". Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa platnej relevantnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo

v takých medzinárodných zmluvách, ktorými je SR viazaná, súčasne má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladným spôsobom výklad aplikovanej právnej normy. (IV. US č. 77/02 nález z 27. 11. 2002, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok s. 791). Odkazujeme aj na nález III. US SR 119/03-30, ktorý priznal porušenie práva sťažovateľa Ing. J. M. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a to na tom skutkovom základe, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nespĺňa predpoklady uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. ako aj § 250i ods. 1 O. s. p. V prípade sťažovateľa ide o totožnosť veci, preto sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho ústavného práva aj nerešpektovaním ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. a § 205i ods. 1 O. s. p.

4) Sťažovateľ zároveň uvádza, že osoba správcu konkurznej podstaty nemá pravidelný príjem, ide o príjem náhodilý, nepredvídateľný, z dôvodu, že je závislý od skutočnosti, či táto osoba nebude funkcie zbavená, z funkcie odvolaná alebo sa funkcie nevzdá, pričom nemôže ísť o závislosť jej vôle a dosiahnutého príjmu. Na podporu tvrdenia sťažovateľa o skutočnosti, že výkon funkcie správcu nie je podnikaním, uvádzame, že v zmysle § 2 ods. 2 Obch. z. sa za podnikanie rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Ani jeden z uvedených zákonných predpokladov definície podnikania nie je v prípade vykonávania funkcie správcu naplnený, uvádzame napr., že správca nevykonáva činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ale za účelom uvedeným v Zákone o konkurze a vyrovnaní, t. j. účelom ZKV je majetkové usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku (§ 1 ods. 1 ZKV), s cieľom dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku (§ 2 ods. 2 ZKV). Podľa zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní, je v ustanovení § 3 pri výpočte činnosti, ktoré sa nepovažujú sa živnosť, uvedený aj výkon správcovskej činnosti správcom (Zák. č. 8/2005 Z. z. s účinnosťou od 01. 07. 2005). Podľa rozhodnutia Ústavného súdu ČR č. 403, ktorý dňa 25. 06. 2002 vydal nález, ktorým zrušil ustanovenia § 5 ods. 1, § 8 ods. 3 zák. č. 328/1991 Sb. (zákon platný v ČR), pričom ako vyplýva z odôvodnenia „Výkon funkcie správcu konkurznej podstaty nie je súčasťou zamestnaneckého vzťahu a preto svojím obsahom ako i účelom a zmyslom na neho nepripadá ust. čl. 26 Listiny. Nie je ani podnikaním, ani vykonávaním inej hospodárskej činnosti, a teda nie je ho možné z hľadiska ústavného podriadiť pod rámec vymedzený v čl. 26 Listiny“.

Na základe vyššie uvedených skutočností sa sťažovateľ domnieva, že napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Nitre a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli porušené citované základné práva/ústavné práva a Ústavnému súdu preto navrhuje, aby vydal tento nález:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. 01. 2004, sp. zn. 11 S 51/2003 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 03. 2005, sp. zn. 1 Sž-o-KS 74/2004, sa zrušuje.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S 51/2003-37 z 21. januára 2004 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sž-o-KS 74/2004 zo 7. októbra 2004.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s rozsudkom krajského súdu, pretože ten pri preskúmavaní rozhodnutia D. r., pracoviska N. z 11. júna 2003, ktorým bol potvrdený platobný výmer D. ú. V. z 1. apríla 2003 č. 628/2100/55-4572/01/Ma, ktorým bolo sťažovateľovi vyrubené penále za nezaplatenie preddavkov na daň z príjmov fyzických osôb *„neúplne zistil skutkový stav veci podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p., pri hodnotení dôkazov starostlivo neprihliadal na všetko, čo v konaní vyšlo najavo, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. e) O. s. p. a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. g) O. s. p.“* Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež neuznal argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa zistenia skutkového stavu uvedenú v odvolaní proti rozsudku krajského súdu a tento potvrdil.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol tak rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok najvyššieho súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd v zásade nemá právomoc preskúmavať postup a rozhodnutie krajského súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal najvyšší súd v dôsledku odvolania sťažovateľa. Z tohto

dôvodu bolo potrebné sťažnosť vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Pretože v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecného súdu a sťažovateľovi zákonná možnosť podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu krajského súdu nebola odňatá, a tento ju aj využil, bolo v právomoci ústavného súdu len posúdenie, či účinky výkonu právomoci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-KS 74/2004 vo veci sťažovateľa o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11 S 51/2003 z 21. januára 2004 sú zlučiteľné s citovanými článkami ústavy a listiny.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia označených základných práv, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľ, ktorý je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, teda kvalifikovaným právnym zástupcom, neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s rozsudkom krajského súdu, pretože ten pri preskúmavaní rozhodnutia D. r., pracoviska N. z 11. júna 2003 *„neúplne zistil skutkový stav veci podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p., pri hodnotení*

dôkazov starostlivo neprihliadal na všetko, čo v konaní vyšlo najavo, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. e) O. s. p. a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. g) O. s. p.“ Najvyššiemu súdu sťažovateľ vytýka, že neuznal jeho právny názor ani argumentáciu uvedenú v odvolaní týkajúcu sa nesprávneho zistenia skutkového stavu rozsudkom krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva najmä, že:

„Zo spisu je ďalej nesporné, že žalobca v zmysle povinnosti uvedenej v § 40 ods. 3 zákona podal správcovi dane oznámenie dňa 4. 1. 2001. Obsah tohto však na posúdenie pre potreby podľa ods. 9 zákona nebol dostatočný, a to ani po zaslaní ďalších doplnení. Naopak, vyplynulo z nich, že žalobcova povinnosť platiť preddavky na daň pretrváva, pretože neprestal vykonávať činnosti podliehajúce daňovej povinnosti, ani neprestal poberať príjmy, má ísť iba o zníženie príjmov.

Vychádzajúc z uvedeného, ak žalobca predpokladal, že u neho suma preddavkov nebude zodpovedať predpokladanej výške dane, na ktorú sú platené, mohol požiadať správcu dane podľa odseku 6 uvedeného zákonného ustanovenia o zmenu tejto zákonnej povinnosti určením platenia preddavkov na daň inak.

Na základe jeho žiadostí preto správca dane nemohol dospieť k inému záveru, iba že má rozhodnúť podľa § 40 ods. 6 zákona, teda určiť žalobcovi platenie preddavkov na daň v inej výške, než mu vyplývala z odseku 3 tohto ustanovenia, čo aj správca dane rozhodnutím zo dňa 30. 3. 2001 urobil. Proti vydanému rozhodnutiu o určení inej výšky preddavkov na daň len pre obdobie mesiacov marec až máj 2001, s upozornením na povinnosť v zmysle § 40 zákona pre preddavky splatné po termíne 30. 5. 2001, žalobca nenamietal, preto pre obdobie po 30. 5. 2001 na zmenu výšky preddavkov inak ako podľa odseku 3 nemal žalobca právny podklad, čím porušil svoju povinnosť podľa § 40 ods. 3 zákona.

Keďže na postup podľa odseku 9 nemal žalobca právny dôvodov od začiatku zdaňovacieho obdobia roku 2001, oznámenia ním podávané nemali vplyv ani na zánik tejto povinnosti platiť preddavky na daň za obdobie mesiacov január a február 2001.

Správca dane preto v súlade s ustanovením § 55 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z. z. uložil žalobcovi zaplatiť penále.

Podľa názoru odvolacieho súdu bolo rozhodnutie žalovaného zákonné, vychádzalo z dostatočne zisteného stavu veci, preto ho nebolo potrebné doplňovať a skutkové zistenia, na základe ktorých žalovaný rozhodol, boli správne právne vyhodnotené".

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu takéto nedostatky nevykazuje, preto na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia ústavný súd nie je oprávnený. Ani po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, tak ako ich interpretoval sťažovateľ, a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad napadnutých zákonných ustanovení, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a listiny. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, v petite svojej sťažnosti sa ani nedomáhal vyslovenia porušenia označených základných práv, ale iba zrušenia napadnutých uznesení, čo je samo osebe dôvodom na odmietnutie jeho sťažnosti v okolnostiach daného prípadu pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2005